

האומר פרק שלישי קידושין

סה.

עין משפט נר מצוה

עו א מיי פ"ט מהל' אישות הלכה טו סנה עשין מח טו"ש"ע אה"ע ק"י מח סעף א:
 עו ב מיי"ש טו"ש"ע ס"ג סעף ב:
 עו ג מיי"ש טו"ש"ע ס"ג סעף ג:
 ע"ד ד מיי"ש טו"ש"ע ס"ג סעף ד:
 פ ה מיי"ש טו"ש"ע ס"ג סעף ה:
 פו ו מיי"ש טו"ש"ע ס"ג סעף ו:
 פז ז מיי"ש טו"ש"ע ס"ג סעף ז:
 פח ח מיי"ש טו"ש"ע ס"ג סעף ח:
 פט ט מיי"ש טו"ש"ע ס"ג סעף ט:
 פ"א י מיי"ש טו"ש"ע ס"ג סעף י:
 פ"ב י"א מיי"ש טו"ש"ע ס"ג סעף י"א:
 פ"ג י"ב מיי"ש טו"ש"ע ס"ג סעף י"ב:
 פ"ד י"ג מיי"ש טו"ש"ע ס"ג סעף י"ג:
 פ"ה י"ד מיי"ש טו"ש"ע ס"ג סעף י"ד:
 פ"ו י"ה מיי"ש טו"ש"ע ס"ג סעף י"ה:
 פ"ז י"ו מיי"ש טו"ש"ע ס"ג סעף י"ו:
 פ"ח י"ז מיי"ש טו"ש"ע ס"ג סעף י"ז:
 פ"ט י"ח מיי"ש טו"ש"ע ס"ג סעף י"ח:
 פ"י י"ט מיי"ש טו"ש"ע ס"ג סעף י"ט:

ואם נתן גט מעצמו בופין אותו ליתן כתובה. מכלן יש להוכיח דלמנה מן האירוסין יש לה כתובה ואפילו לא כתב"ג דהא מסתמא הכא מיירי דלא כתב לה דלא כתב לה א"כ מאי מבקשין שייך למימר הכא-ב אלא ש"מ דמיירי הכא דלא כתב לה כתובה ואפ"ה קאמר כופין אותו ליתן כתובה ובפרק הכותב (כתובות פ"ט): דבעי אלמנה מן האירוסין יש לה כתובה או אין לה לא רלה * שהרי לא רלה להוכיח מהאמרוזין כי אם מן המשנה א:

אמנעיה שבת שניה השתרי. ארישא קאי דמספקא לל כלל כח שניה ט גדולה אמנעיה לגבי מאן קרי לה גדולה אי לא לגבי קטנה דהיא כח אלמא שבת אחת פליגי: **בשאיין שס.** שבת שניה שום אמנעיה להכי תני אסורות כולן אכל אי הוה הס אמנעיה הוה תני מתניתין חוץ מן הקטנות שבקטנות ולא הוה תני חוץ מן הקטנה: **והכי נמי מסתברא.** דדליכא אמנעיה עסקינן: **דאם אישא דאיכא.** אמנעיה וכולהו בעי לאשמעינן דאסירין דתנייה גבי אינו יודע וימלא הכי ואינו יודע אם גדולה שגדולות אם גדולה שבקטנות או אמנעיה שבקטנות כולן אסורות אלא מכלל תנייה לאשמעינן דהא אסורא שמע מינה קטנה ליה דלא אסירא וכי קמי חוץ אסורות דליכא אמנעיה: **וליעמיך.** דלמרת דאי ק"ל דאסורות אמנעיה נמי קאי הוה מפרש לה: **אמנעיה שבת ראשונה.** דודאי אסירא אם ישנה שם דהא * מודים דכל כח ראשונה לגבי כח שניה גדולה קרי לה ואסורה ניתייה ברישא כי היכי דנשמע מינה לאסורות עלה קאי ולא תיסק דלעמיך למישרי ולומר דכי קמי כולן אסורות כשאין שם אמנעיה: **הכי השתא** צהייה לא אינטרין ליה לפרושי דאף ע"ג דמתניתין כולה בשאיין שם אלא שמים בכל כח לא תיסק דלעמיך דאי הוה שם אמנעיה לא הוה תני כולן אסורות דכיון דנתנא קטנה ידיה לאסירא ולשמעינן דקרי לה גדולה כ"ש אמנעיה דקישא מינה אלא כח שניה דכי לא נתנא לה איכא למימר דמתניתין בשאיין שם אלא גדולה וקטנה אכל אמנעיה לא הוה קרי לה גדולה אם איתא דאיכא אמנעיה ואכולהו קאי אסורות ליתנייה צהייה ונשמע דאף היא אסורה דלא נטעי לאוקמא בשאיין שם אמנעיה: **והרי פסח וכו' ופליגי.** דאיכא למ"ד לימים אמנעיים נמי קרי פני הואיל ויש מאוחר ממנו: **הסם בלישנא דעלמא פליגי.** דמאן דאסר לאו משום דסבירא ליה דכל שיש מאוחר ממנו קרי פני אלא משום דנשמע ליה בלשון בני אדם מיפני פיקסא קאמר שיהא הפסח פנוי פונה ועובר: **מתני' הוא אסור בקרובותיה.** דשוינהו עליה חתיכה דאיסורא צהודאמו: **ומותר בקרובות קטנה וכו'.** שאין אמה נאמנת עליה ואף היא אינה צריכה גט דאי צעיר גט הויא לה גרושה * ונאסר בקרובותיה: **קטנה הבת.** גדולה. האם:

התם תנא קטנה ידדה לאיסורא והוא הדין להך דקישא מינה הכא אם איתא דאיכא ניתייה אמר ליה * רב הונא בריה דרב יהושע לרבא הא פסח דכי כת אחת דמי ופליגי אמר ליה התם בלישנא דעלמא קמיפלגי מר סבר עד פני הפסח עד קמי פיסחא ומר סבר עד דמופני פיסחא: **מתני' * האומר * לאשה קדשתך והיא אומרת לא אסור בקרובותיה והיא מותרת בקרובי * היא אומרת קדשתני והוא אומר לא קדשתך והיא מותרת בקרובותיה והיא אסורה בקרובי * קדשתך והיא אומרת לא קדשת אלא בתי הוא אסור בקרובות גדולה וגדולה מותרת בקרובי הוא מותר בקרובות קטנה וקטנה בקרובי * קדשתני את בתך והיא אומרת לא קדשת אלא אותי הוא אסור בקרובות קטנה וקטנה מותרת בקרובי הוא מותר בקרובות גדולה וגדולה מותרת בקרובי * וצריכא דאי אשמעינן גביה ידיה משום דגברא לא איכפת ליה ומיקרי אמר אבל איהו אימא אי לאו דקים לה בדיבורה לא הוה אמרה וליתסר איהו בקרובותיה קמ"ל: * קדשתך והיא אומרת וכו': הא תו למה לי איצטרך ס"ד אמינא מדאורייתא הימניה רחמנא לאב * מדרבנן הימניה לדידה ותיחסר ברתה בדיבורה קא משמע לן: **קדשתני את בתך וכו':** הא תו למה לי אידי דתנא הא תנא נמי הא איתמר רב אמר כופין ושמואל אמר מבקשין איהו אילימא ארישא לאו כופין איכא אלא אסיפא בשלמא מבקשין לחיי אלא כופין אמאי אמר לא יניחא לי דאיתסר * בקריבה אלא שמועתא אהדדי איתמר * אמר בשלמא מבקשין ממנו ליתן גט אמר רב * אם נתן גט מעצמו כופין אותו ליתן כתובה איתמר נמי אמר רב אחא בר אדא אמר רב ואמרי לה אמר רב אחא בר אדא אמר רב המנונא אמר רב כופין ומבקשין תרתי ה"ק מבקשין ממנו ליתן גט ואם נתן מעצמו כופין אותו ליתן כתובה אמר רב יהודה * המקדש בעד אחד אין חוששין לקידושיו בעו מיניה מרב יהודה שניהם מודים מאי * אין ולא ורפאי בדיה איתמר אמר רב נחמן אמר שמואל המקדש בעד אחד אין חוששין לקידושיו * ואפי' שניהם מודים איתביה רבא לרב נחמן האומר לאשה קדשתך והיא אומרת לא קדשתני הוא אסור בקרובותיה והיא מותרת בקרובי * אי דאיכא עדים אמאי מותרת בקרובי ואי דליכא עדים אמאי אסור בקרובותיה אלא לאו בעד אחד * הכא במאי עסקינן כגון דאמר לה קדשתך בפני פלוני ופלוני והלכו להם למדינת הים איתביה * המגרש את אשתו ולנה עמו בפונדקי ב"ש אומרים אינה צריכה הימנו גט שני וב"ה אומרים * צריכה הימנו גט שני היכי דמי אי דאיכא עדים מאי טעמייהו דב"ש ואי דליכא עדים מאי טעמייהו דבית הלל אלא לאו בעד אחד וליטעמיך אימא סיפא ומודים בנתגרשה מן האירוסין שאין צריכה הימנו גט שני מפני שאין לבו גס בה ואי סלקא דעתך עד אחד מהימן מה לי מן האירוסין מה לי מן הגשוואין אלא * הכא במאי עסקינן כגון דאיכא עדי יחוד וליכא עדי ביאה בית שמאי סברי לא אמרינן**

אמנעיה שבת שניה השתרי. ארישא קאי דמספקא לל כלל כח שניה ט גדולה אמנעיה לגבי מאן קרי לה גדולה אי לא לגבי קטנה דהיא כח אלמא שבת אחת פליגי: **בשאיין שס.** שבת שניה שום אמנעיה להכי תני אסורות כולן אכל אי הוה הס אמנעיה הוה תני מתניתין חוץ מן הקטנות שבקטנות ולא הוה תני חוץ מן הקטנה: **והכי נמי מסתברא.** דדליכא אמנעיה עסקינן: **דאם אישא דאיכא.** אמנעיה וכולהו בעי לאשמעינן דאסירין דתנייה גבי אינו יודע וימלא הכי ואינו יודע אם גדולה שגדולות אם גדולה שבקטנות או אמנעיה שבקטנות כולן אסורות אלא מכלל תנייה לאשמעינן דהא אסורא שמע מינה קטנה ליה דלא אסירא וכי קמי חוץ אסורות דליכא אמנעיה: **וליעמיך.** דלמרת דאי ק"ל דאסורות אמנעיה נמי קאי הוה מפרש לה: **אמנעיה שבת ראשונה.** דודאי אסירא אם ישנה שם דהא * מודים דכל כח ראשונה לגבי כח שניה גדולה קרי לה ואסורה ניתייה ברישא כי היכי דנשמע מינה לאסורות עלה קאי ולא תיסק דלעמיך למישרי ולומר דכי קמי כולן אסורות כשאין שם אמנעיה: **הכי השתא** צהייה לא אינטרין ליה לפרושי דאף ע"ג דמתניתין כולה בשאיין שם אלא שמים בכל כח לא תיסק דלעמיך דאי הוה שם אמנעיה לא הוה תני כולן אסורות דכיון דנתנא קטנה ידיה לאסירא ולשמעינן דקרי לה גדולה כ"ש אמנעיה דקישא מינה אלא כח שניה דכי לא נתנא לה איכא למימר דמתניתין בשאיין שם אלא גדולה וקטנה אכל אמנעיה לא הוה קרי לה גדולה אם איתא דאיכא אמנעיה ואכולהו קאי אסורות ליתנייה צהייה ונשמע דאף היא אסורה דלא נטעי לאוקמא בשאיין שם אמנעיה: **והרי פסח וכו' ופליגי.** דאיכא למ"ד לימים אמנעיים נמי קרי פני הואיל ויש מאוחר ממנו: **הסם בלישנא דעלמא פליגי.** דמאן דאסר לאו משום דסבירא ליה דכל שיש מאוחר ממנו קרי פני אלא משום דנשמע ליה בלשון בני אדם מיפני פיקסא קאמר שיהא הפסח פנוי פונה ועובר: **מתני' הוא אסור בקרובותיה.** דשוינהו עליה חתיכה דאיסורא צהודאמו: **ומותר בקרובות קטנה וכו'.** שאין אמה נאמנת עליה ואף היא אינה צריכה גט דאי צעיר גט הויא לה גרושה * ונאסר בקרובותיה: **קטנה הבת.** גדולה. האם:

מוסף תוספות

א. מתנאי ב"ד. מוס' י"ד.
 וליכא למימר דהכא מיירי כגון דאמר קדשתני והכנסתני לחופה. דא"כ כשתנא גט אמאי כופין ליתן כתובה דלמא על הקדושין הורה ולא על הגשוואין. מוס' ה"א.
 ב. דאי כתב לה הכי מצי למימר לא קדשתך דאין דרך לכתוב כתובה קודם קידושין. מוס' צ"מ: אפי' באתרא דכתבי הדר מקדשי לא היתה הכתובה באה ליה האישא קודם קידושה. מוס' ה"א.
 ג. מוס' י"ד. מוס' י"ד.
 ד. מוס' י"ד. מוס' י"ד.
 ה. מוס' י"ד. מוס' י"ד.
 ו. מוס' י"ד. מוס' י"ד.
 ז. מוס' י"ד. מוס' י"ד.
 ח. מוס' י"ד. מוס' י"ד.
 ט. מוס' י"ד. מוס' י"ד.
 י. מוס' י"ד. מוס' י"ד.
 י"א. מוס' י"ד. מוס' י"ד.
 י"ב. מוס' י"ד. מוס' י"ד.
 י"ג. מוס' י"ד. מוס' י"ד.
 י"ד. מוס' י"ד. מוס' י"ד.
 י"ה. מוס' י"ד. מוס' י"ד.
 י"ו. מוס' י"ד. מוס' י"ד.
 י"ז. מוס' י"ד. מוס' י"ד.
 י"ח. מוס' י"ד. מוס' י"ד.
 י"ט. מוס' י"ד. מוס' י"ד.
 כ. מוס' י"ד. מוס' י"ד.

גב' וצריכה. לאשמעינן כולהו דמי שאסר עצמו דביצורו נאסר ומי שלא אסר עצמו אינו נאסר: **גבי ידיה.** כי אמר קדשתך לא ניתסר איהי בקרובי משום דאיהו שקורי משקר וגברא לא איכפת ליה אם אסר עצמו בקרובותיה חנם: **ומקרי ואמר.** קדשתיה ואע"ג דלא קדשה: **אכל איפי.** כי אמרה קדשתני דאסרה נפשה אכולי עלמא עד שימן לה גט אי לאו דקים לה דקדיש לא הוה אמרה ונמסר איהו על פיה בקרובותיה ואפי' לא נתן לה גט: **מדרבנן הימנו.** רבנן לאמה על הבת והתא צריכה גט ותאסר בקרובותיה: **כופין.** ליתן לה גט: **לא כופין איכא כו'.** דאין צריכה הימנו גט דהא קמי מותרת בקרובי ואי צעיר גט הויא לה גרושה איהו: **ואלא אסיפא.** דלמרה קדשתני דבעיא גט: **בשלמא מבקשין.** ממנו ליתן גט: **לחיי.** שרריך בקשה לאסור עצמו בקרובותיה כדי להמירה לישא הואיל ואין חפץ בה: **ושמואל דרב ושמואל אהדדי אסמר.** לא לחלוק זו על זו צלו אלא להסקי האחרון מה שלא פירש הראשון: **ואם נתן מקדשה כופין אותו ליתן כתובה דגלי דעתיה דקדשה וארוסה יש לה * כתובה: שניהם מודים.** לדברי העד: **מהו.** הא * דתניא אין חוששין משום דלא מהימן הוא והא הימנוה או דלמא משום דאין קדושין חלין בלא עדים וליף דבר דבר מממון * כתיב בעריות ערות דבר (דברים כד) ובממון כתיב על פי שני עדים יקום דבר (שם ט): **אין ולא.** לא היה מחויב בדבריו לא לאסור ולא להיתר פעמים שאמר הן ופעמים שאמר לאו ורפיא בדיה ולא היתה מוחזקת הוראה זו בידו: **איסמר נמי.** לא גרסינן נמי: **ואי ליכא עדים.** ואפי' מודה אמאי אסור בקרובותיה ע"פ עצמו הלא כופין קדושין אפילו לדבריו דאי נמי * אמר בעד אחד הוה קדושין בשניהם מודים היכא דאין עד אחד לא * אמרת דעד אחד חשיב לחייב שבויה דביי ממונות * הלכך צערוה נמי חשיב להחמיק קדושין צפניו בצלד שיהו שניהם מודים: **אלא לאו צעד אחד.** וקמי הוה אסור בקרובותיה אלמא לו נאסר דחשיב לאיתפוקי קדושין קמיה: **קידושיה צפני פלוני ופלוני.** * דהוה להו קדושין גמרינן לכל דבריו ונאסר הוא לאסור את עצמו: **ולנה עמו כפונדקי.** ואפי' לאחר זמן: **אי דאיכא עדים.** דנתקדשה צביאה: **אלא לאו צעד אחד.** ושניהם מודים: **אמרינן**

תוס' ד"ה ואם נתן גט מעצמו בופין וכו' שרי' לא רצה להוכיח מהאמרוזים. וטעם זה כגון התוס' לעיל דף כב ע"ב ד"ה לנאסר א"ע ועיין כתובות דף מ"ד ע"א דמ"ה ובלמא וברין מדרס דף עב ע"א ד"ה וענין הלכה:

א רב אלא בר מתנה לאמי והא. ס"א [מהרש"ל ע"ש].
 ב כתובות טו. ג [לעיל].
 ד ע"א. ה [בבבב].
 ו בקרובותיה. ו [שבת].
 ז קמי. קמי. ז"מ יד.
 ח [בבבב] נוסף: הכי דמי.
 ט [בבבב] נוסף: אמר.
 י [בבבב] נוסף: פ"ד מ"ו תוספתא דגיטין פ"ו ה"ט [ע"ש] מוס' דעדות פ"ב ה"ד [ע"ש].
 יא [בבבב] גדולות.
 יב [בבבב] מודים.
 יג [בבבב] וברין.
 יד תוספתא בקרובי. ועיין רש"י. ט [ג"ל בקרובי].
 טו [בבבב] וברין.
 טז נוסף: מנה ומחמס. ועיין כתובות טו ע"ב. ט [ג"ל דלמרת רש"י]. ט [למקן עמדה ב"ג]. ט [ג"ל אמרינן. ובבבב] אמ.
 טח [ג"ל אמרינן. ובבבב] אמרינן. ט [בבבב] מ [בבבב] ועיין גמורים. בבבב. ועיין רש"י. ט [בבבב] ועיין ב"מ ז: ד"ה מן תוס' יומא י: ד"ה מ'.

גליון הש"ס

תוס' ד"ה ואם נתן גט מעצמו בופין וכו' שרי' לא רצה להוכיח מהאמרוזים. וטעם זה כגון התוס' לעיל דף כב ע"ב ד"ה לנאסר א"ע ועיין כתובות דף מ"ד ע"א דמ"ה ובלמא וברין מדרס דף עב ע"א ד"ה וענין הלכה:

מוסף רש"י

הוא אסור בקרובותיה. צהיה וצמה ואחותיה. דשוינהו אנפשה חתיכה דאיסורא (כתובות ט). והיא מותרת בקרובי. שהי אינה מודה בקדושין (שם). אין ולא ורפיא בדיה. רפיה היתה. התשובה צפוי אם לאסור אם להסיר (שבת ק"ג). תמלה אמר אין וחר אמר לאו. רפוי היה הדבר צדו, שלא היה יודע טעמו של דבר יפה (ב"מ יד).